

după dovada dumnezeirii Sale, după intrarea Sa mai presus de fire, prin uși încuiate, petrecerea nevăzută cu oamenii, arătându-Se lui Pavel și altora din veac în veac, nu mai putem fi fără răspuns. Răspunsurile teologice sunt știute.

Pentru noi, Iisus e sensul vieții, reazimul și în ispite și în furtuni. Este **asemănarea** după care tânjim și însetăm de-a lungul deșertului vieții. Este originalul nostru, autenticitatea noastră.

Dar, mai mult decât acestea, este Prietenul nostru, singurul care nu ne părăsește niciodată. E Sfânta noastră Împărtășanie cu desăvârșirea și foamea noastră metafizică...

[Unde Îl găsim pe Iisus?]

Evanghelia despre bogatul căruia i-a rodit țarina

La două feluri de oameni le-a zis Dumnezeu nebuni: la cei ce zic că nu este Dumnezeu (Ps. 13, 1-2) și la bogații care nu se gândesc decât la stomacul lor (Lc.12, 19).

Peste aceste două feluri de oameni aduce Dumnezeu îndreptări; se întâmplă aproape întotdeauna, că aceste două feluri de păcate, două feluri greșite de a gândi, să se găsească la una și aceeași persoană, sau la una și aceeași grămadă de oameni; deci, când câștigă [când se îmbogățește] toată lumea își vor pierde sufletul, iar cele adunate ale cui vor fi?

Ce laudă Dumnezeu? Singură înțelepciunea, îmbogățirea în Dumnezeu, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este Iisus Hristos. Deci unde și cum Îl găsim pe Iisus Hristos? Iisus e ascuns în poruncile Sale; Iisus e ascuns în Sfintele Taine;

Iisus e în Sfânta Sa Biserică; pe Iisus Îl găsim în orice Lazăr al lumii și îl găsești în conștiința ta de creștin.

Așa de puține cunoștințe au creștinii despre Iisus! Am primit și răspunsuri, că nu știu nimic!

Deci mai multă citire a Noului Testament! Dar tâlcuirea fără greșală o are numai Biserica!

Învierea [lui Iisus]

Iisus a mai fost între oameni:

- Când a venit la Avraam petrecându-L, s-a târguit chiar cu Dumnezeu pentru scăparea Sodomei (Fc.18).

- Când s-a luptat cu Iacov (era noapte și Iacov nu-L cunoștea că-i Dumnezeu - Fc.32, 24). **Dacă ești om trebuie să te lupți cu Dumnezeu o dată în viață. Dar, vai, dacă vei învinge tu pe Dumnezeu vei rămâne singur pe câmpul de luptă și vei cunoaște că nu tu ai învins, ci moartea.**

Ca să ne dăm seama cât de adânc a pătruns în oameni faptul Învierii lui Iisus e de ajuns să pomenim o întâmplare:

Un alt Iacov, însărcinat cu lichidarea afacerilor lui Dumnezeu pe pământ, ține în fața unei foarte numeroase adunări o strălucită cuvântare de câteva ceasuri, „dovedind” – chipurile – că nu este Dumnezeu. Și, fiind încântat de cuvântarea sa și de temeiurile „dovezilor”, vru să mai dea o dovadă. Drept aceea, dete îngăduință ca acela care se va simți în stare să-l contrazică are cinci minute liber s-o facă în fața adunării. Din mulțime se desprinde un preot umilit la chip, dar cunoscător de oameni și cu flacăra credinței în inimă.

- Ai grijă, n-ai decât cinci minute!

- E și prea mult, răspunse preotul.

Ajuns în fața mulțimii se produse un freamăt și începu cea mai scurtă cuvântare așa:

- Fraților, Hristos a înviat! Și toată sala răspunde:

- Adevărat a înviat!

Ce a urmat nu mai interesează. Faptul dovedește, însă, esențialul: în străfundurile omului este o reacțiune esențială față de negație, față de moarte.

„Hristos a înviat!” înseamnă: într-adevăr Dumnezeu există.

„Hristos a înviat!” înseamnă: într-adevăr există lumea cerească, ca lume reală și fără de moarte.

„Hristos a înviat!” înseamnă: toate nădejtile bune ale omenirii sunt îndreptățite.

Toate problemele principale și grele sunt lămurite, cătușele întunerecului și ale tristeții sunt sfărâmate fiindcă: „Hristos a înviat!”

Iată ce înseamnă a fi ucenicul Idealului întrupat: peste toate tristețile veacului de acum, a fi martor – cu prețul vieții – a învierii ființei omenești la destinația ei de obârșie!

Despre creatura omului

Toată creatura este făcută personal de Dumnezeu...

Mântuirea sau întoarcerea noastră acasă nu e posibilă decât prin **Iisus Cel cu Cruce**. Grijă să aveți numai cu această temelie, piatra cea din capul unghiului (Iisus Hristos); fără aceasta nu e posibilă mântuirea. Este mai

presus de natură, precum și Dumnezeu este temelie nevăzută care locuiește în noi, iar noi nu suntem ai noștri, ci ai lui Dumnezeu.

Voi nu cunoașteți că Iisus Hristos este în voi? - In. 14, 20; Gal.2, 20). El este **omul cel nou**, care a venit din cer, capabil de mântuire și s-a altoit făpturii noastre omenești ca „*să tragă dragostea voastră către potirul sfânt*”.

Avem aceste date precum că Dumnezeu locuiește în noi și vine vârsta [vremea] să afle cum suntem făcuți din punct de vedere spiritual, să vadă cum ne este hotărârea, spre Dumnezeu sau nu.

De ați *închina toate faptele numai lui Dumnezeu*, doresc ca încă să faceți ultimul efort de a vă lumina (căci faptele închinare Domnului au această putere de a preface întunericul în lumină) că mântuirea nu este posibilă numai de la această hotărâre [de a închina lui Dumnezeu toate faptele], ci se poate și prin viața noastră, cum a spus Sfântul Apostol Pavel: „*viața noastră să fie ca a lui Hristos*” - Rom.6, 4.

Când a greșit, Adam nu a mai văzut pe Dumnezeu și toată pricinuirea este păcatul. Adam „vedea” numai pe auzite, iar după ce l-a scos din rai, nici glasul Domnului nu l-a mai auzit, ci din când în când câte un cuvânt.

Uite ce făcuse păcatul! Metoda aceasta a folosit-o satana, a dat în construcția lui Dumnezeu. În Adam a dat încât l-a făcut bucăți și atunci i s-au luat puterile (puterea cuvântătoare, simțirea cugetătoare): puterile fiind despărțite una de alta de către păcat, Adam și-a pierdut vederea de Dumnezeu.

Dumnezeu putea și cu sila să ne mântuiască, dar a făcut totul la dispoziția noastră: să ne primească dar, să nu ne silească, ci fiecare din dragoste.

„Iarăși grăiesc vouă că, —**dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ** în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”(Mt.18, 19-20).

„Dacă doi din voi s-ar învoi pe pământ” – tâlcuire de la Sfinții Părinți: cele două sau trei facultăți (puterea cuvântătoare și simțirea cugetătoare), după ce le-a gonit vrăjmașul din structura omului, toate s-au întunecat, iar mântuirea ar fi adunarea lor laolaltă pe pământ, care este trupul.

Spun Sfinții Părinți că dacă se vor aduna doi sau trei la un loc, orice vor cere se va da lor. Iar cererea noastră este:

- să ne vedem că ne-am îndrăgostit de cele dintâi, să ne întoarcem noi din desfătări și să ne nevoim întru sine și atunci să aflăm pe Tatăl. Acesta-i dorul nostru cel mai arzător. Dacă se vor uni doi sau trei în numele Meu - „și Eu sunt”, zice Domnul -, veți pune temeliea cea veche;

- să fie omenie, să fie loc pentru Dumnezeu. Vedeți că trebuie să ajungem la alcătuirea noastră cea din rai și aceasta nu e cu puțință decât în numele lui Iisus Hristos. De aceea, trebuie să zicem: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” cu mintea depănându-se mereu, neîntreput, ca să se îmbine laolaltă [mintea cu inima], iar mintea să mențină reazimul.

- să putem ajunge la auzirea celor veșnice.

- să poată dăinui Dumnezeu în noi și să vedem cele dumnezeiești după vederea lui Dumnezeu. Ca dovadă că credința nu este numai o părere, ci o realitate, să zicem cu Sfântul Apostol Pavel că „mă îndoiesc de lumea cea văzută, dar de cea nevăzută nicicum”. Făptura noastră cea

chemată la mântuire să poată merge, la chemare, înaintea lui Dumnezeu.

Strădania pentru aceasta ne costă de multe ori chiar viața întregă. Căci călugăria trebuie să-și adune părțile sufletului și trupului ca să fie în stare să ajungă la prima osteneală, să se bucure de vederea lui Dumnezeu.

Despre cei doi sau trei adunați într-un gând. Numai când cele trei facultăți ale sufletului sunt strânse în același gând (prin rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”), numai în acest chip putem ajunge în starea de a zidi pe (Omul Iisus) în noi. Aceasta trebuie să ne fie strădania noastră ca să zidim pe (Omul Iisus) în noi; aceasta nu se poate în altfel fără numai a căuta să fim în **asemănare cu Dumnezeu** în viața pământească pe care a dus-o.

Noi trebuie să fim sălaș al Duhului Sfânt. Trebuie să ne străduim în acest lucru, căci numai în acest fel putem să ne învrednicim cu adevărat de această podoabă frumoasă care am îmbrăcat-o din dragostea către Mântuitorul care S-a jertfit pentru noi.

Praznicul Schimbării la față*

[al schimbării în bine a omului]

Praznicul Schimbării la față are mai multe înțelesuri. Despre Sfântul Serafim de Sarov, Motovilov a spus că Duhul Sfânt i-a luminat fața ca soarele. Este cu puțință că a strălucit duhovnicește, văzut cu acea lumină care a strălucit pe fața Mântuitorului.

---

* Predică nepublicată în întregime în alte cărți

Un om beat are fața schimonosită. Patimile și păcatele slutesc chipul văzut și nevăzut, adică chipul duhului și al trupului; chipul omului virtuos e senin încât pare că se mută seninătatea lui de la el la tine. Fiecare credincios botezat are fața după silința pe care și-o dă fiecare.

Ucenicii se pot schimba la față, din răi, buni, din urâți, plăcuți. Suntem datori a ne face mai buni și suntem răspunzători de lenevire, de neascultare și neînvățare.

Dacă ați fi numai călugări, v-aș spune cum e cu puțință venirea în noi a luminii dumnezeiești. Un fel de lumină a minții, o bucurie a întregii făpturi, prin care sufletul și mintea se largesc. Și se pogoară de la Dumnezeu, ca un puhoi, cunoștința tainelor Sale, care trece dincolo de hotarul cunoștințelor omenești și de tainele naturii. Este fericirea raiului, unde Sfântul Apostol Pavel a simțit când a fost răpit în al treilea cer. Nu se poate spune în cuvinte. Numai cel ce are darul o simte pentru ca propovăduirea să fie pe temelia văzută, nu numai citită.

Toate strădaniile au temeliile următoare: Botezații au primit **Darul, Mirul și Sfânta Împărtășanie**. Astfel ne-a născut Tatăl a doua oară, de sus. În temeiul acestei nașteri am primit o comoară, talantul, care este un grăunte de Dumnezeu sădit în noi. Acest grăunte așteaptă până ce mintea crește, încât cu mintea pricepem darurile și vine o vreme când odată ne hotărâm cu cugetul să petrecem potrivit căii lui Dumnezeu și voinței Lui. **Darurile [talantii] se dezvăluie, cresc și aduc roadă**, iar roada este sălășluirea în noi a lui Dumnezeu Tatăl, a Domnului nostru Iisus Hristos și a Duhului Sfânt. Este locuirea lui Dumnezeu în smeriții Săi fii. Omul începe a avea **chipul** dumnezeiesc, să fie

trăgător către Dumnezeu, cunoaște și iubește pe Dumnezeu și [**asemănarea** cu Dumnezeu] i se face ca rost al vieții.

Darurile de la Dumnezeu îți arată să te poți schimba în bine; fiecare botezat este purtător de Dumnezeu.

Hristos din noi crește și se dezvoltă. Altfel, la judecată ești tras la răspundere pentru chinuirea lui Dumnezeu din noi. **Dumnezeu ne-a dat daruri și noi avem datoria să le facem să crească**. Noi suntem răspunzători de darurile lui Dumnezeu. Noi însă nu le cunoaștem, le ținem ca lucruri sub obroc, dar vom răspunde de ele la judecata din urmă. După moartea noastră de aici, dincolo vom afla măsura noastră, până unde trebuia să ajungem cu schimbarea în bine. Căci ne poartă îngerul păzitor. După ce trecem în vămile văzduhului (unde cunoaștem și recunoaștem păcatele), ne ducem în rai și ni se arată măsurile unde trebuia să ajungem funcție de înzestrarea de la Dumnezeu a celor botezați cu cinci, doi sau un talant. După acei talanți se cunoaște datoria unde trebuia să ajungem cu sfințenia vieții pământești. Dacă n-am împlinit măsura aceasta vom fi trași la răspunderea judecății după trândăvia noastră pe care am iubit-o mai mult ca pe Dumnezeu.

Totuși, cei care au parte de asemenea biruințe ale Duhului asupra trupului, se tem de părerea de sine, de slava deșartă, de acul mândriei; de aceea, mai mult decât de **dar**, se țin de **smerenie**. Atari fenomene poate că au și rațiunea de a dovedi că nădejdea noastră în cele ale veacului viitor nu constă în visuri, ci în realități duhovnicești, vrednice de toată nevoința.

Lupta duhovnicească

(războiul nevăzut)

Duhul Rusaliilor. Cercarea duhurilor

Știți ce s-a întâmplat cu oamenii? Să luăm pe Apostoli. S-au bucurat cu Iisus. Cu toate acestea, când au venit încercările, s-au temut. Erau fricoși. Uite, acesta-i omul!

A înviat Iisus și nu vroiau să creadă, unii de bucurie, alții de teamă. Chiar de praznicul Sfântului Duh, abia în ziua pogorârii Sfântului Duh, au deschis inimile pentru totdeauna. De acum n-au mai stat cu ușile încuiate de teama nimănui.

Acum, fraților, controlați-vă, dacă vreți să cunoașteți dacă mai este Duhul Sfânt în voi sau este duhul fricii – care nu-i al lui Dumnezeu. Prin urmare, controlați-vă ce duh e în voi! Dacă vă e teamă să-L mărturisiți, atunci sunteți fricoșii din Apocalipsă. De aceea, a trimis pe Duhul Sfânt, ca să ne tămăduiască de frică.

Știți cui îi este frică? Celui care are conștiința încărcată. Cum să ieșim din frică? Dragii mei, folosiți-vă de cuvântul lui Iisus: „*Luăți Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, iertate vor fi și cărora le veți ține, ținute vor fi*” - In.20, 22.

Duhul Sfânt este Cel ce te curățește pe tine atunci când ceri iertare. Căci pe nimeni n-a refuzat Dumnezeu, dacă s-a smerit. Lucrul acesta se face în fața preotului. Vino

în fața lui și cere-ți iertare. De la Iisus avem acest Duh Sfânt. Dar nu putem ierta păcatele celor ce nu ne cer, celor ce nu vin. Nu putem ierta păcatele în absență, nu putem ierta păcatele prin poștă.

Când ți s-au iertat păcatele în chip legal, cum e rânduiala Bisericii, atunci ai ieșit din frică.

Acum altceva!

Băgați de seamă că sunt două duhuri: Duhul lui Dumnezeu și duhul satanei, duhul mândriei, care te ridică împotriva lui Dumnezeu. Dacă omul nu bagă de seamă, se întâmplă ca la grădină: se umple de măracini, se umple de păcate. Și atunci, bietul om începe să se îmbolnăvească la suflet, la minte, se apropie de doaga nebuniei. Asta-i „binefacerea” pe care ți-o dau păcatele!

Știți, sunt șerpi care sug vacile. Tot așa-i și păcatul; e un fel de dulceț, dar în ea e venin și otravă. Toate păcatele au ceva îndemnător în ele, pe urmă găsești că-i venin și otravă. Măi, fraților, nu fiți ca vacile! Omul are minte. Și dacă te tot duci după păcate, te întuneci la minte: slăbești dinspre Dumnezeu, și la necez vine satana și-ți aruncă ștreangul de gât ca să te câștige total. Biserica e oprită a se ruga pentru cei ce cu voia lor s-au dat satanei. Vedeți, omul, în prostia lui, vrea să fie al „aceluia” și satana se folosește de omul prost.

Nu vă lăsați încărcăți de păcate, căci cu cât te lași mai mult, cu atât te trezești mai neputincios la vreme de necez. Și atunci, în loc să zici „Doamne ajută!” îți umblă prin cap gărgăuni să te omori, să te pierzi, să nu te mai poată scăpa nici sfinții lui Dumnezeu.

Asta este prezența Sfântului Duh. Ori de câte ori ceri iertare, Duhul lui Dumnezeu se roagă pentru mântuirea omului, Duhul care sălășluiește în noi de la Botez. Această sălășluire a Sfântului Duh se înnoiește cu fiecare Împărtășanie. De aceea, creștinii primelor veacuri se împărtășeau în fiecare zi și, de aceea, nu se temeau de prigoană. În ei nu era frică. Până și copiii erau mai curajoși, decât mulți oameni mari de azi.

Altceva!

Dacă veți avea și răbdare în necazuri, să știți că aveți Duhul Sfânt. Iar dacă veți avea și putere să mulțumiți în necazuri, strălucește Sfântul Duh în voi. Și să știți că nu-i cu neputință!

Întoarce-te, dragul meu, după Sfântul Duh: ori de câte ori mulțumiți vi se ușurează povara necazurilor. Dar voi veniți și ne lăsați crucile, fără să știți că crucea noastră este mai mare. Însă de veți asculta, darul Duhului îl veți avea.

Este ajutor Duhul Sfânt. Primește-L! De câte ori zici: „Doamne, iartă-mă!”, e Duhul Sfânt care **sălășluiește** în tine. Dacă rabzi în necazuri, sălășluiește Duhul Sfânt în tine. Dacă mulțumești în necazuri, Duhul Sfânt **strălucește** în tine. Voi, care mă ascultați, nu știți ce faceți. Dar, când va veni vremea să știm ce suntem, atunci veți vedea. Zic sfinții că atunci vom vedea. Avraam se va căi că nu s-a ostenit mai mult. De aceea, sfinții se osteneau de bună voie, însă, tot din dar, nu din ambiție, sfătuindu-se cu bătrânii.

Ca să vă tămăduiți de frică, de frica de a mărturisi pe Dumnezeu, ca să vă tămăduiți de păcate – de unde vine frica și deznădejdea, înțelegeți că viața este trecătoare, ca e o

vreme în care îți speli hainele trupului și ale sufletului, fiindcă, cu cât îți va fi mai curată haina, cu atât va străluci mai tare atunci când vom fi chemați la *nuntă*.

Cercarea duhurilor

Duhul lui Hristos este în voi (numai dacă nu aveți în voi hristoși mincinoși), fiindcă nimeni nu poate ca să pună o temelie a credinței fără ca să aibă în inima sa pe **Iisus Hristos Cel cu Cruce**. Aceasta, pentru că sunt oameni care au în inima lor hristoși mincinoși și nu cred în Crucea lui Hristos; aceștia sunt sectarii sau mucării.

Pentru aceștia avem cuvânt scris în Scriptură, care zice așa: „*Amin, amin grăiesc vouă: cel care primește pe cel care-L trimite Eu, pe Mine Mă primește, iar cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*” (Ioan 13, 20; Matei 10, 25; Luca 10, 14). Acum să vedem noi cine sunt acei trimiși ai Mântuitorului, de care trebuie să asculte oamenii?

Mântuitorul Hristos a zis către Apostolii Săi: „*După cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimite și Eu pe voi. Mergeți și vestiți Evanghelia peste toate semințiile pământului*” (Ioan 18, 18). Iată, deci, că **urmași ai Mântuitorului avem pe Sfinții Apostoli**, care, și aceștia, după cuvântul scris, au lăsat ca **urmași ai lor pe preoții Bisericilor noastre de azi, Întăriți prin Taina Preoției**, prin care au putere, după cuvântul scris: „*Tot ceea ce vor lega pe pământ, să fie legat și în ceruri, și ce vor dezlega pe pământ, să fie dezlegat și în ceruri*” (Matei 18, 18).

Și în alt loc mai scrie: „*Amin, amin grăiesc vouă: cel care ascultă cuvintele Mele și crede Celui ce M-a trimis*

are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață” (Ioan 5, 24).

Deci, strângeți-vă în jurul preoților și rugați-i cât mai este vreme, pe acolo pe unde sunt, ca să se milostivească de voi ca, prin darul pe care-l au, să vă dezlege de faptele voastre rele pe care le-ați săvârșit.

Despre izvorul relelor

Izvorul răutăților este păcatul, isprăviți cu păcatul și se isprăvesc și relele. Ziceți, prin urmare, că păcatul nostru ne bate pe noi. Și așa ați aflat izbăvirea a tot necazul, că e destul să te întrebii, adică, în adâncul cugetului, de ce am pățimit necazul acesta sau celălalt și vei vedea că în acela ai și greșit cândva. De pildă, pățești necaz în vite; află că tot în vite ai vreo greșeală oarecare. Te-a pălit vreun lemn în cap și ți-a făcut durere; află că ai făcut vreo greșeală cu capul. Necazul, prin urmare, spune și păcatul pe care l-am făcut mai înainte de a veni necazul. Prin urmare, de azi înainte ia aminte ce mai semeni ca să știi ce vei culege.

Tot necazul este bun!

E greu de crezut, dar, iată, cum vine. Să ascultăm pe psalmistul, cum spune în Psalmul 72 despre folosul necazurilor. Cât de bun este Dumnezeu pentru cei cu inima curată! Iar mie, puțin de nu mi-au alunecat picioarele pentru că am râvnit soarta necredincioșilor, văzând la necredincioși propășirea păcatelor și că n-au nici o suferință până la moarte și sunt plini de sănătate, cu oamenii la osteneli nu

iau parte și nu sunt supuși la bătaia ca ceilalți oameni. De aceea, se îmbracă cu mândria ca și cu o podoabă, și ca și cu un veșmânt se înfășoară cu trufia. **Obrazul** le e umflat cu grăsime și poftă le furnică prin inimă. Râd de toată lumea și clevetesc cu răutate și de sus mătură pământul. De aceea, poporul se ia după ei, beau nelegiuirea din plin, ca apa, și zic: Știe oare Dumnezeu?

Calea mântuirii este calea pe care a mers Dumnezeu însuși ca Om adevărat ca să ne dea nouă îndrăzneală. Ceea ce era odinioară corabia lui Noe, astăzi este Biserica lui **Hristos Cel cu Crucea**. Ea umblă pe valurile acestei lumi și cheamă pe cei prizoniți. Arca lui Noe avea ușile încuiate pe dinafară, Biserica, însă, le are deschise. Diavolul umblă pe valurile acestei lumi, are peste 800 de corăbii sau hristoși mincinoși, ca să atragă lumea.

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii? Aici răspund celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți. E destul să le aducem aminte de înșelăciunea în care au căzut jidovii, ucigătorii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână. Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu? Scriptura e de vină? Mintea lor cea strâmbă care nu-i lasă să creadă și nici să înțeleagă Scriptura!

Mântuitorul a întemeiat numai o singură Biserică, nu 800... Unii s-au învrednicit încă de aici să petreacă nevăzut cu Sfinții, să fie cercetați de Maica Domnului și de puteri cerești și chiar pe Domnul să-L vadă. Iar vrăjmașii mântuirii sunt: **lumea, trupul și diavolul**.

1. Lumea e gura satului, gura vicelanului și, de multe ori, gura celor din casă cu tine. Aceștia sau lumea îți iartă orice ticăloșie ai face, oricât ai îndărăpta cu sufletul, dar nu te iartă nicidecum să le iei înainte cu un pas și să te faci